

Sygn. akt II UK 119/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 11 października 2012 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 17 kwietnia 2012 r., oddalającego odwołanie T.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O., odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 286 w związku z art. 227 k.p.c., art. 378 § 1 w związku z art. 387 § 1 k.p.c. - wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, a nadto z uwagi na konieczność dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „waga i oczywistość zgłoszonych naruszeń przepisów postępowania wskazuje na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, zwłaszcza wobec linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, który za zasadę uznaje wzywanie biegłego na rozprawę, jeżeli strona zgłasza potrzebę uzupełnienia, wyjaśnienia lub doprecyzowania jego opinii. W sprawach dotyczących

oceny stanu zdrowia, w których wyrok w tak wielkiej mierze zależy od treści opinii biegłego, nie można pozbawiać strony możliwości zadania biegłemu pytań uzupełniających, zmierzających do wykazania wadliwości opinii (przy uznaniu za trafne linii orzeczniczej Sądów [...] udzielanie powodowi pouczenia, że może zgłosić zastrzeżenia do opinii biegłej uznać należałoby za zbędną formalność”).

Z takich zarzutów nie wynika bowiem ani dlaczego, ani jakie konkretnie przepisy naruszył Sąd drugiej instancji. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przedsądu”.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje natomiast skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie spełnia tego wymagania wskazanie, że „gdy Sąd Apelacyjny w [...] wydał wyrok odbiegający od linii orzecznictwa Sądu Najwyższego uznać trzeba, że zaistniały rozbieżności w orzecznictwie, wobec czego Sąd Najwyższy powinien wypowiedzieć się ponownie”, bowiem nie wynika z niego nawet to, jakiego przepisu prawa ta „ponowna wypowiedź” miałyby dotyczyć.

Skarżący nie zdołał zatem przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi kasacyjnej, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c.).